

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIÒDICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 6 rs. —Cuba y Puerto-Rico, 10.—Estranger 15.

R. I. P.

Quin any més cayol!
Un any d' aquells que fan butllofa.
Va neixre, y encare mamava, vá enamorarse de D. Anton lo malaguenyo.
Vaya un gust! Quan vaig veure que tenia preferencias per l' istil tot desseguit vaig dirho:
—Tenim un any escéntrich, estrambòtich, llunàtich.
Y en efecte: ni que hagués sigut fill de Inglaterra.

La seva infancia va consistir en fer desgracias: la llagosta, una que altra inundació, uns quants naufragis per entretenirse... vels' hi aquí las sevas travesuras de xicot.

Després, en la primavera de la vida, en l' época aquella en que tot somriu, en que tot son ilusions y esperansas, l' any 1884 va tacarse las mans de sanch.

Allà en las montanyas del Nort vá morir lo infortunat capitá Màngado, y la immortal Girona va presenciar lo fusellament de dos militars, que no van tenir, com tants altres, la fortuna de guanyar, al tractar de sublevarse.

Què s' ha de fer! En aquests jochs, mentres alguns s' hi estrellan, altres hi guanyan estrelles... y entorxats.

En tot aixó va arribar l' istiu y com si encare no n' hi hagués prou ab en Cánovas, l' istiu vá arribar rodejat de microbis.

Llavors van inventarse las delicias dels lassaretos, la broma de las quarantenas y las felicitats dels cordons, que pèl comers y l' industria més que cordons van ser dogals.

L' any 1884 anava fent de las sevas, dignament secundat per en Romero Robledo.

—Vaja, deyan las personas més pacients: si l' industria y l' comers están paralitzats, al menos se preparan bonas cullitas, y á Espanya, ja se sab, sempre que 's cull se menja.

—Esperéuvs, va dir l' any 84.

Y van comensar á caure pedregadas y á venir tals tempestats que la terra no podia englutir l' aygua que queya.

Las cullitas, ab tant bè de Déu, van quedarse sense madurar.

Y l' any 1884, ab las mans á la cintura y 'ls brassos á tall de nansa de gerra, deya:

—Vaja ¿som ó no som conservadors?

Després novas y grans inundacions.

—Pero, al menos, deyan los pobres inundats, entreveient una esperansa, som á Espanya, es á dir en la

terra de la generositat y de la hidalguia, y la miseria en qu' hem caygut, interessará 'l cor de tots los espanyols.

Y l' any 1884, per defraudar aquesta esperansa, vá despertar en tothom lo recort de las inundacions de Murcia, y la inutilitat de la compassió pública, ja que 'ls fondos que 's recaudan en semblants cassos, mudan de cami y ne arriban al seu destino.

Y al mateix temps que la terra 's mullava, 'ls cors permaneixian sechs com l' egoisme, y durs com la crueltat.

La cullita de la caritat tampoch va madurar.

L' any comensava á ser gueto, se n' anava á can Tunis y un dia vá voler divertir-se fent atropellar estudiants, ignocents é indefensos.

—¿Qui son aquests xixaretlos? vá dir: ¿Qué representan? ¿La juventut? ¿La vida? ¿L' esperansa de la patria? Donchs ja ells! vá exclamar ficantse dintre del cos de 'n Villaverde.

Y 'ls sabres de la policia cayent sobre 'ls pobres y confiatos estudiants, van fer desgracias. La universitat vá ser invadida y tacada ab sanch de la juventut. Lo gueto 's desfogava.

Per últim s' ha volgut despedir de una manera digna. *Talis vita, finis ita.*

Quan ja espertnegava, quedantli poch dias de vida, comensa á jugar ab los elements de l' atmósfera y á enviar tronadas, pedra y plujas.

¿No n' hi havia prou encare? Donchs are veurán com va acabar: ab una estrambotiquesa.

Coneixent que 'ls andalusos constitueixen la gent d' Espanya més impresionable, lo dia 23 de Desembre ¡pám! los hi envia la grossa de Madrid.

Quina alegría! Y quina manera de destapar ampollas de manzanilla!

La grossa encare durava, quan tot d' un plegat sonan crits de horror y de angustia, la terra tremola, se desploman los casas y un sens fi de familias quedan sepultadas, victimas de un terrible terremoto.

Aixis s' ha despedit l' any 1884.

Un any que perque havia de ser dolent del tot, ha sigut bisest, qu' es lo mateix que dir que ha tingut un dia més que 'ls altres.

P. DEL O.

LAS GRANS IDEAS DE UN SENYOR RECTOR.

Quan deyan nosaltres que mossen Basquinyas, aquell rector de Santa Cecilia de Montserrat, era un capellà molt cayo, per alguna cosa ho deyan.

Temps enera varem participar á nostres lectors que ell havia lograt restablir los abolis *delmes y primicias* en aquella parroquia: de primer va ferse donar vi; l' any passat, ab l' excusa de que las sevas oracions eran part principal per obtenir bona cullita, va lograr que li donguessen blat; y en tot temps confessant donas ha lograt que continuament se presenti alguna de ellas ab lo cistellet ple á honrar aquella santa casa parroquial.

—Y donchs què 'us dona 'l rector en cambi dels vostres presents? vaig preguntar á una noya que li diuhen la «Marieta maca» y que frequenta molt la morada del sant pastor.

—¿Qué vol que 'ns dongui? 'm vá respondre: 'ns ne teja de pecat y 'ns ompla de benediccions.

—Aixis m' explico, com cada vuit dias tens necessitat d' anarhi á confessarte.

Qualsevol se creuria que ab aixó ja déu estar satisfeta la humil ambició de aquell representant de la pobresa de Cristo en la miserable terra de Marganell. Donchs no senyor, ni 'ls mils.

Ell ha restaurat y va restaurar y posant comoditats en la rectoria y en l' iglesia. Allí no hi ha escola, ni casa del ajuntament, ni res que ho sembli; pero ell ensenya doctrina als noyetes, fá aprendre cansonetas de Nadal á las noyetas y ha tingut manya per crear unas hijas de Maria. A més de tot aixó intervé en los assumptos de ball y demès festetas y busca majordonas entre las forasteras que per casualitat van á passar alguna temporada en aquell recó de mon.

Se diu Pere y com lo seu sant patrò, posseheix totas las claus de las portas que han de donar pas al cel á tots los habitants de aquell fondo de montanya. Si alguna clau li falta, la busca ó la fá fer. Ell es home de grans recursos y may li faltan ideas novas y grans. O sinó aquí va una proba.

No se si saben los nostres lectors que aquest istiu, mentres totas las personas fujian dels grans centros per una por més ó menos justificada á una epidemia molt coneguda anomenada cólera, en lo camp morian com á moscas de una epidemia del tot desconeguda, aquellas bestiolas que d' ellas n' es tot hò conegudas ab lo clàssich nom de *tocinos*. Casa vá haverhi que de sis no va quedarni cap. Comensavan per perdre la gana, seguian posantse tristos ab la qua nuada cap per avall, se tornavan tots minsos, y ay que tinch, ay que tinch, torsavan lo coll, y... á terra.

R. I. P.

vinga fer un clot y á colgarlos.

Tant dolenta devia ser la malaltia que 'ls duya al

sepulcre, que va observar-se que si algun gos escaibotava allà ahont hi havia enterrat un tocino, moria indefectiblement avants de las vint y quatre horas, lo qual va motivar un edicte del arcaide posat en la porta de l'iglesia, manant que tots los tocinos fossen enterrats a més de cinch pams de fondaria. Las perduas y 'ls trastorns dels pobres pajesos eran incalculables. Per fortuna la epidemia va passar sense necessitat de acordonaments ni lassarets y 'ls tocinos que quedaven se conservan molt sans y bons.

Ara ve 'l hó
del senyor rector
are ve 'l hó,

com diu la cansoneta catalana.

¿No dirian quina se n' ha empescada porque aixis com fa blat y vi per la videta, pugui fer botifarras y cansalada per l' any? ¿No hi cauhen? ¿No?

Donchs admirin la seva penetració: are com are está recullint limosnas en gran escala per celebrar lo dia 13, festivitat de Sant Antoni abat, vulgo del porquet, ab gran pompa y solemnitat, un ofici ab música y que se jo quantas cosas més, pregant a dit sant pels porchs de Marganell.

¿Per quins? preguntaran nostres lectors. Y lo mateix preguntem nosaltres: ¿per quins?

¿Será l' ofici per l' ánima dels difunts? Sols lo pensarho 'ns fa esborronar, com farà esborronar a tot bon catòlic.

¿Será porque Déu donga molts anys de vida als tocinos que quedaran? Si Déu se l' escolta, me sembla que mossen Basquinyas farà mal negoci porque en aquest cas, ni 's morirá ni 's matará cap tocino, y alló de la cansalada, botifarra, llardons y brou bufat se li tornarà aygua-poll.

Nosaltres creyem que 'ls prechs del célebre rector dels cigarros (quan era estudiant) se reduhirán a que tots los tocinos de Marganell no morin a mans de cap melje, sino que acabin los seus bruts y miserables dias de una manera inquisitorial, participant del martiri (agafantlos ab lo ganxo pel nas) del assassinat y del socarrim.

Y aixis la gent pot anarse acostumant de mica en mica a la restauració del sant Tribunal, a que tant inclinada se troba l' ánima candorosa de mossen Basquinyas.

P. A. U.

A LAS FESTAS!

A mon amic en J. Planas y Planagumá.

No dubto que vostés haurán observat durant aquests dias de festas, que la població va augmentar a ulls vistos, si bé no ha sigut tant gran l' augment com en sa ambició molts botiguers desitjavan.

Per tot arreu s' han vist ab més ó menos abundancia, caras novas de personas, de aquelles que de una hora lluny, l' home més flach de nas endavina que fan olor de farigola y romaní; en una paraula, que son gent de montanya.

Molts d' ells demostran a primera vista la seva encantadora senzillesa y la bona fé que 'ls caracteriza. Contempléulos y veuréu com s' encantan per tot arreu, portant escrit en son rostre, que al venir a Barcelona no han tingut més aspiracions que admirar la plassa de Sant Jaume, los carrers de l' Hospital y de la Boqueria, y las patillas d' aquell de las primeras pedras, si per casualitat podian donar ab ellas (no ab las pedras, ab las patillas).

Quan vejeu pel carrer a un home vestit de vellut verd d' oliva, corbati de color de pebrots y tomátechs, barretina morada, capa de panyo blau de tina, sabates de silencio, y a las mans una vara de branca de cirerer, ja podéu assegurar, casi sense por d' equivocarnos, que aquest fulano es l' arcaide d' un poble de fora que ha vingut a festas, deixant encomenada l' arcaldia al seu secretari, qu' es al mateix temps campaner, nunci y enterra-morts.

Pel regular sol acompanyarlo una dona grossa com la primera de Nadal, de nas arremangat, cabell de color de terra y gallas abultadas com un panet de mitj ral; es la senyora de l' arcaide; la arcaldesa.

—Ja veurás Póna;—l' hi deya ell l' altre dia—avuy tinch de presentarme al Foment.

—Y qué? va preguntar ella recelosa.

—Que t' haurás de quedar aquí a l' Hostal; porque ja véus tú que no está *conforma* que tot un arcaide se presenti allà ab la seva dona, a parlar de l' desarrollo de la industria llanera, y de la filloxera; jo som de la *difficultat*, y casi, casi me 'n dono vergonya.

—Donchs, jo no t' deixo, Jep; ay, primer me matarán.

—Pero filla zahont vols ficarte allí entre mitj de tanta gent d' *upa*?

—Ay, Déu mèul ja veig ben bé que t' vés tornant orgullós ab lo poch temps que som a Barcelona ja t' donas de menos de portarme al teu costat!

—Pero Póna...

—Nada, nada, jo vinch ab tú.

Per últim després d' una petita discussió, en Jep pot desempallegarse dels brassos de la seva dona, y surt al carrer prompte a cumplir l' encàrrech d' alguns socios del cassino que al sortir del seu poble lo van comissionar per representarlos en lo Foment, y estudiar los adelantos de la industria; pero preocupat ab l' enfado de la seva costella, al sortir de l' Hostal de la Bona-Sort, en lloch d' anarsen en direcció a la Plassa de l' Pi, tira cap al Portal nou, pujant a la tranvia de circunvalació, y distret, en lloch de sentarse al banch, s' asséu sobre la reverenda panxa d' un mossen, que a cops de teula se l' tréu de sobre.

En Jep tot moix surt a la plataforma a colocarse al costat de l' cotxero, y cada vegada que aquest dona volta al freno per estrebar lo carruaje, reb una tal trompada a la boca del cor, que l' fa jemegar continuament.

—¿Qué falta molt per arribar a la plassa de Sant' Ana?—s' atreveix a preguntar per últim.

—No siguéu bestia, home—li respon lo cotxero.

—¿No 'm falteu, que soch arcaldel replica en Jep.

—Estém davant de l' *pés de la palla*; ténieu de tornar enrera y...

En Jep ja no volgué escollar res més, y rápit com lo llamp, va saltar contra direcció de la tranvia que anava desbocada, donant una caparrada contra una senyora qu' estava de sis mesos; y rodant tots dos per terra, va haverhi tal complicació, que l' pobre Jep va quedar ab lo cap amagat entre mitj de las enaguas de aquella bona senyora.

Quan van aixecarlo dos del ordre públich estava desconegut; semblava un drap mullat.

Un dels guindillas va indicarli que entrés dintre una escala, y entre la portera, l' seu marit, y 'ls guardias, lo van posar com nou, netejantlo ab unas escombretas de quarto que hasta l' hi van fer treure llustro.

—¡Gracias minyons!—deya ell.

Y aturadit com estava, s' aixugava l' suor ab uns draps bruts de petroli ab los quals la portera hi havia acabat de netejar los quinqués.

Quan va arribar al Foment, ja havia comensat la sessió. Un comerciant de cereals estava fent un discurs brillant sobre la malaltia de la patata, y en Jep tement que l' president estaria enfadat per la seva tardansa, s' acostá respectuosament a la taula dihent en alta veu:

—¡Ola! bonas tardes: ¿Cóm seguim de salut? ¿Y las senyoras? ¿Bonas? oh me 'n alegro... ¿Saben que m' hi retrassat una miqueta?...

No van darli temps d' acabar; un dependent l' agafa pe l' bras sacsejantlo com si fós un presseguer.

—¿Que calli aquest imbècil—deya un fabricant.

—Fora!—afegia un altre.

—¡Al carrer! va ordenar un de la junta.

—¡Soch un representant! deya ell tot confós.

—¡Vamos a veure, que ensenyi la documentació!—digué l' president.

En Jep va registrar-se las butxacas y tregué un paquet.

Lo president va obrirlo y al acabarho de fer, intencions varen venir de desquartisar al pobre arcaide.

En lloch de documents havia presentat a la junta uns peuchos de llana que aquell demati havia comprat.

—M' hi equivocat de paquet—deya l' infelís.

Pero no l' hi van valer excusas, y a empentas va ser tret del saló.

Quan rendit y desesperat tornava al Hostal, lo mosso va acostárseli ab misteri, y l' hi digué a cau d' orella:

—No s' assustéu; ¿se trobeu bé?

—¿Eh?—feu en Jep tornantse groch.

—La vostra dona ha volgut ser batxillera en tafenejar la cuina, y ha caigut dintre d' una caserola d' oli que haviam posat a bullir.

—¡Desgraciada!—exclamá en Jep.

—Pero ja está millor—continuá l' mosso—l' havém posada a secar dalt del terrat, embolicada ab un llansol.

En Jep y la Póna van marxar l' endemà cap al seu poble, malehint las festas de Barcelona; y quan lo secretari 'ls preguntá que 'ls havia admirat més, contestá en Jep posantse las mans a las butxacas de l' hermillá;

—Lo que més m' ha admirat es que no m' han robat ni 'ls quartos, ni l' rellojete.

J. MOLAS BALLESTER.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Quan un tenor com en Gayarre se costipa, la empresa que l' té contractat, tús. Es lo que ha succehit en aquestas últimas festas: no contents ab lo gall, los turrons, champany, café y copa y puro, voliam també Gayarre per tenir ditxa completa y hem tingut de passar-nos sense.

Fins dissapte no va deixar sentirnos *La Lucrecia*, y

l' diumenje va repetir ab la *Favorita*, y com no podia de menos: duas funcions, dos triunfos.

Durant la forrosa inacció del tenor, va cantarse la *Lucia*, de qual ópera van ser los heroes la Torressella y en Laban. Tots dos van confirmar plenament lo judici que d' ells té format lo públich.

Los xichs sempre fan lo que veuen fer als grans. No s' estranyin donchs de que al *Retiro* hajan cantat la *Lucrecia*, y per cert que relativament, y considerant lo préu d' entrada, la Sra. Kottas y 'ls Srs. Catá y Sbordini van fer més de lo que debian y podia exigir-se 'ls.

Lo célebre *Profeta* ja va 'ls dias de festa a la tarde.

En lo *Principal* ha tornat a posarse *La redoma encantada*, ab tot l' aparato de decoracions y trajes que anys endarrera va donar tanta celebritat a aquest espectacle. ¡Ganga pels pares de familia, que ja tenen ahont anar a portar los nens los dias de festa a la tarde! Lo *Teatro Principal*, com a bon gueto qu' es, no desmenteix la seva afició a las criaturas.

A *Romea* la vigilia de Nadal va haverhi rifa y l' dia de Ignocents també van rifarse al públich ab una ignocentada. Al *Circo* va haverhi ignocentada també; pero l' dillons, es a dir l' endemà de la diada. A *Ribas* també van ferne. En aquest últim teatro han suprimit los costipats tapant totas las escaletxas. Are s' hi pot anar a veure D.ª *Juanita* impunement.

Novedats ha sigut l' únic teatro que, seguint la tradició, ha posat *Los pastorcillos*: lo *Tivoli* no s' ha mogut del drama de sensació, representantse entre altres *La pasionaria*. ¡Ah! me 'n descuidava: s' hi ha estrenat ademés una pessa titolada: *La gossa faldera*, a la qual com que no duya bossal, l' hi van donar la bola.

¿Me falta parlar de algú més? ¡Ah! si: Al *Circo Ecuestre* executan cada nit una D.ª *Juanita sui-generis*, y al teatro de 'n Piquet, després del ápat de Nadal, van donar un drama en quatre actes, un altre drama ab 3 quadros y per rematar la festa *Los pastorcillos satíricos* ab quince quadros més: total, entre actes y quadros, 24.

No tenim noticias de que vaja haverhi cap indigestió: la veritat es que 'ls parroquians de aquell teatro tenen l' estómach de bronzó.

N. N. N.

ANY 1884.

Desvari!

¡Dessobre d' un rónchell llet
l' any vuitanta quatre jau.
Pobre, está sech com un clau,
molt groch, y molt aligiti!
Se véu qu' está neguitós:
alguna idea l' caplica.
Y s' posa, de mica en mica,
ab un desvari hor'orós.
De di en alta veu no s' cansa
qu' ha sigut un any dolent,
y avuy lo remordiment
li dona certa frisança.

—A uns militars de cor noble
m' apar que veig qu' afusellan,
y sens compassió atropellan
la tranquil·litat del poble.
La esposa del condemnat
plorant ab cruel desespero,
y 'ls de dalt del candellero
mirantho ab serenitat.
«Oh lley, oh lley malehida,
qu' ets la causa d' aqueix dol!
Sento que l' digne espanyol
venjansa, veujansa crida!
També veig a cert microbi,
qu' ab sa maliciosa manya,
se 'n va recorrent la Espanya
per matá al primer que trobi.
Y gent, que de pó s' consuman,
deixant lo treball s' escorran.
¡Llansadoras que no corran!
¡Xamaneyas que no fuman!
També veig la mar d' obrers
carregats de criaturas,
morts de fam, plens d' amarguras,
que s' passejan pels carrers.
Sento ploure y caurer llamps
pels encontorns de Valencia,
y que l' aygua ab sa potencia
s' emporta casas y camps.
Y molts pajesos en corro,
que sols treballa es sa dèria,
abatuts, plens de miseria,
a Déu implorant socorro.
També veig, y 'm desatina
qu' a Madrid, entre fanátichs,
estudiants y catredràtichs,
se mou molta sarracina.
¡Oh jorn de Santa Isabel!
¡Oh jornada desastrosa!
La juventut estudiosa
ja may ha vist res més cruell!
Entra a la Universitat
un aixam de polissons
ab més rabia que 'ls lleons
trepitja la llibertat
plena de llet, y la ensorra

»pèl negre fanch de Madrid!
 »Algun estudiant ferit
 »y sanch que per terra corra!
 »Un grapat de sangoneras
 »que xuclant, xuclant s' engreixan,
 »y al pobre país me 'l deixan
 »pitjor que las calaveras.
 »Son uns animals molt grossos
 »ab una fam extremada:
 »quan la sanch es acabada
 »rosegan la carn y 'ls ossos!—»

Ja res del que diu se sent;
 vol parlar mes s' ennuega.
 Se veu, pobre, que l' ofega
 lo negre remordiment.

Y enramat dessobre 'l catre,
 y cansat de causar dany,
 ha fet l' últim badall l' any
 mil vuitcents vuitanta quatre!

MARIA BOCANEGRA.

ESQUELLOTS.

Al últim varem veure la cabalgata, tal com havia de sortir lo primer dia, y allò que diuen de que *nunca segundas partes fueron buenas*, va quedar plenament desmentit.

Los carros estaven molt ben disposats, marxaven ab molta correcció y van agradar molt a tothom.

Estava escrit. L' única cosa veraderament notable havia de ferse fora de las festas.

Ja van dugas sessions que l' ajuntament discuteix la qüestió del matadero, y per are va rexassant tots los projectes qu' existeixen.

De primer lo vot particular del Sr. Font; després lo dictamen de la minoria de la comissió, y per últim es de creure que volcarà també l' de la majoria.

L' extrem de las malas entranyas:

—Matar un *Matadero*.

La Sembrich ha cantat a Madrid ab molt éxit.

Aquí no es fácil que tornem a sentir-la.

He llegit en un periódich que 'l cónsul de Alemania Sr. Lindau havia entregat 1,000 pesetas al Hospital, producto del arreglo entre una artista y un empresario (llegeixis Sembrich y Bernis).

La Sembrich no cantarà més a Barcelona; pero en cambi 'ls pobres rellaran pel seu compte.

Diu un telegrama:

«El tremoto que ha causado tantos estragos en Andalucía, no se ha sentido en Portugal; pero si en la isla de *Madera*.»

—Allí sí que son ben previsors, deya en Pau Espatxada, al enterarse de aquest telégrama.

—Ay, ay, ¿perqué?

—Perque en la previsió dels terremotos han fet construir l' isla de *fusta*.

La sort grossa de Nadal aquest any se 'n ha anat a Sevilla.

Ja s' coneix que governan los conservadors.

Que vaya bien España,
 yo no lo entiendo
 pues opta hasta la suerte
 por lo flamenco.

Temps endarrera una senyora de París, casada ab lo diputat Clovis Hugues va matar a cops de revólver a un agent de informes que l' havia difamada.

L' acte tingué lloch dintre del mateix palau de la Justicia.

Are últimament un' altra senyora va sortir de casa seva, revólver en mà perseguint a un subjecte, y al tenirlo a tret va dispararli tres tiros, deixantlo mort al acte.

La víctima del furor de aquesta dona era també un difamador.

Si la moda va seguint en tots los colegis de senyoretas haurà de haverhi tiro de pistola.

Y las senyoras, en lloch de vano duran revólver, y en lloch de puff ó polissón una cartutxera plena de capsulas.

Y pensar que las donas poden matar no més que ab una mirada.

L' escena que vaig a contarlos ha passat en l' audiència de Albacete.

Estava informant un advocat, y un porter, de repent, l' interromp, dihentli que s' guardi de donar cops sobre la taula.

L' advocat eleva una queixa al president de la Sala,

y aquest ab sorpresa de tothom dona la rahó al porter. Molt ben fet: avants que tot s' ha de procurar evitar que las taulas dels tribunals s' esquerdin.

En los aparadors del fotógrafo Napoleón, situats en la fatxada de la iglesia de Sant Jaume, carrer de Fernando, hi ha un magnífich retrato de una senyora de la bona societat de Barcelona y del seu marit, fixat sobre un mirall.

Es un' obra d' art notable.

Sembla talment que al mirallarse la ditzosa parella haja quedat relinguda sobre la lluna del mirall.

En lo districte de Vich s' han tornat a fer las elecciones de un diputat provincial, y 'l célebre arcalde Vernis, segons sembla, ha tornat a fer de las sevas.

Segons sembla las actas serán tant ó més greixosas que las de l' altra vegada.

Un llangonissaire se coneix sempre.

Ha tractat a la lley com si fós carn de porch: l' ha trinxada y la ha embutxada en las actas del seu gendre, valentse de la xeringa de la autoritat.

Senyors de la diputació provincial: guárdinse de menjar de aquesta llangonissa que está plena de triquina.

Cada dia que passa descubrim un nou talent comercial en lo clero.

Allò de las medallas de la Mercé per perpetuar los casaments, fent gravar en lo revers lo nom dels cónyugues s' ha quedat endarrera davant de una nova socialinya.

Vostes, per exemple, s' casan, y per gust ó per capritxo volen casarse al vespre.

No hi ha cap inconvenient: se casarán al vespre; pero se 'n faran quaranta pessetas.

Y are es en va que s' trenquin lo cap buscant que tè més casarse de dias ó de nits. Los ciris s' encenen de la mateixa manera, la cerimonia es igual, ó encare es més breu, perque al vespre no s' diuen missas.

Es inútil que pensin. No es qüestió de cervell, sinó de porta-monedas.

Aixó sí, ells ho disfressan molt bè, dihent que lo de las quaranta pessetas es una limosna.

Una limosna subjecte a tarifa.

Qu' es com si 'ls succehis lo següent:

Troban un pobre que allarga la mà, dihent ab véu llastimosa:

—Una gracia de caritat per un pobre que no ha menjat de avuy.

Se fican la mà a la butxaca y li donan dos quartos.

Y are figúrinse quina será la seva sorpresa, si 'l pobre 'ls diu:

—Dispensi: los senyors que duhen sombrero de copa se 'n fan mitja pesseta.

Diu la *Montaña* de Manresa que als frares caputxins de aquella ciutat los ha tocat un premi de mil duros.

Los caputxins, segons tinch entés, al pendre l' habilitan vot de pobresa.

Per aixó, sens dupte, prenen bitllets y treuen la rifa.

Per mortificarse.

—En Gayarre ja torna a cantar.

—Y donchs qué tenia 'l gran tenor?

—Ah, qué no ho saben?

—No senyor.

—Va anar a passar festas a la seva terra.

—Vol dir?

—Si senyor, sí: va anarse'n al *Roncal*, a caball de un costipat.

L' altre dia un soldat de la presó va ferir a un empleat de la casa.

Primer serian als presos: ara ja fereixen als empleats.

Esperém lo dia en que 'ls soldats se suicidin.

Vajan llegint:

«Anoche, diu lo *Correo Catalan*, se celebró en la Academia de la Juventud católica, una magnífica velada de inocentes, que atrajo allí gran concurrencia, la que permaneció en los salones hasta el final de la fiesta.»

¡Ay inocentes! ¡Quántas lufas posarian a las sotas de los pares capellans!

Perque quan aquets noys se posan a fer brometa, son tremendos.

Lo mateix periódich diu que en un altar de la iglesia de Santa Maria del Mar se venera una de las pedras que van servir per apodregar a Sant Esteve proto-mártir.

Senyors, no ho tirin a broma: casualment jo a casa mèva tinch la qua de la poma que s' van menja Adam y Eva.

Aquesta es del *Brusi*:

«A la hora de *Visperas* se pusieron ayer a la veneración de los fieles y lo estarán todo el día de hoy, los restos de uno de los Santos Inocentes sacrificados por Herodes.»

¡Ay senyor! ¡Quants ne va deixar lo rey Herodes!

D.ª Paula sorpren a la seva criada detras de una porta ab un guardia-civil que l' estava abassant.

—¡Barjaulal! No se 'n dona vergonya de que un home l' abassi? diu D.ª Paula.

Y la criada respon:

—No sab vostè que la lley prohibeix fer resistencia a la guardia civil?

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Quarta girada primera de casa 'l senyor Bertrán l' hi han dat quart tercera-quarta morint lo pobre al instant.

Y aixó que a quart tres primera fins are hi duya bossal, puig que ensopegarlo sense ha sigut una total.

UN TAPÉ Y F. DE T.

II.

Cada dia tinch *hu tres* de *Total* y de *Hu-segona* que si la una es guapa y mona guapa y mona l' altre n' es.

AGUILETA.

SINONIMIA.

Trobantme sense un total y habitant dintre de un tot, me va dur lo meu nabot un tot d' oca de 'n Pasqual.

NOY DEL QUART PIS.

ENDAVINALLA.

No soch todó y voltas dono pitjor que cap ballari; y quan lo puesto abandono sempre rastre 'n sol sorti.

J. PRATS Y N.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7	8	—	Nom d' home.
8	8	4	2	7	5	1	—	Un poble de Catalunya.	
2	1	3	7	5	1	—	Nom de dona.		
6	7	2	2	1	—	Prenda d' home.			
2	7	3	1	—	Capital de nació.				
3	4	8	—	Menjar dols.					
3	1	—	Part del cos humà.						
6	—	—	Una lletra.						

BALLADOR DE LA CATALANA.

TRENCA-CLOSCAS.

BÉ, TE L' ANCORA?

Com que s' tracta d' àncoras, buscarho per la vora del mar.

VICTORIN OTERO.

CONVERSA.

- Ricardo, tú suas molt.
- Oh, es que fá dos horas que camino.
- Y are ¿per qué?
- Perque se m' ha escapat un....
- Un qué?
- Buscabo, qu' entre tots dos ho hem dit ben clar.

UN LLEPA-FILS.

GEROGLIFICH.

PITET

I

Loo

ABAT

D. T. DESPERAT.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª. — *Lluís Mi-llà*.
2. ID. 2.ª. — *Pe-r-e-r-a*.
3. ANAGRAMA. — *Calaf-Flaca*.
4. SINONIMIA. — *Pilar*.
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH. — *Nicolau*.
6. TAENCA-CLOSCAS. — *Tapineria*.
7. CONVERSA. — *Casimira*.
8. GEROGLIFICH. — *Cent vintanta pessetas son dos unsas*.

—Mestressa, hém de fer bugada de aquesta roba bruta que m' ha deixat l' avi.